

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὕπερ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Οἱ ἐν Βουρλατίῳ τῆς Ρουμανίας Ἕλληνες ἀπέστειλαν εἰς τὸν «Ἐρυθρὸν Σταυρὸν» φρ. 6,102, εἰσπραχθέντα ἐκ διαφορῶν ἐράνων.

Τὰ δημοτικὰ Συμβούλια Ἑλευθερίων καὶ Κέας ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς «Ἐταιρίας τῶν Φυλακῶν», τὸ μὲν δραχ. 80, τὸ δὲ δραχ. 25 διὰ συνδρομὰς παρελθόντος ἔτους.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἐξεδόθη ἄρτι ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Γενναδίου γενομένη ἀγγλικὴ μετάφρασις τοῦ «Λουκῆ Λάρα» τοῦ κ. Δ. Βικέλα. Φέρει δὲ τίτλον: *Loukis Laras, Reminiscences of a Chiot merchant during the war of Independence by D. Bikelas, translated from the Greek by J. Gennadius.*

Κατὰ τινὰ γερμανικὴν ἔφημ. ἡ βιβλ. τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ἀιδελεύργης ἀνεκτίσαστο ἐσχάτως τρία πολύτιμα ἑλλην. χειρόγραφα, ἅτινα εἶχεν ἀπολέσει πρὸ 260 ἔτων, καὶ περὶ ὧν οὐδεμία ἔκτοτε ὑπῆρχεν εἰδήσις. Τὰ χειρόγραφα ταῦτα περιέχουσι τὴν «Ἀλεξάνδρην» τοῦ Λυκαφρόνου, ποιητοῦ τοῦ Β' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, ζήσαντος ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τῇ αὐτῇ Πτολεμαίῳ τοῦ Φιλadelphou, ἔνθα ἔγραψε πολλὰς τραγῳδίας καὶ σατυρικά ποιήματα. Ἡ «Ἀλεξάνδρα», ἡ κατ' ἄλλους «Κασσάνδρα», εἶνε τραγικὸν δράμα, ἐν ᾧ ἐξιστοροῦνται διὰ μακρῶν αἰ. συμφοραὶ τῆς Τροίας. Πλὴν ταύτης τὰ χειρόγραφα περιέχουσι καὶ τεμάρχια ἀνέκδοτα τοῦ Αἰσχύλου, «Ποιδῶν καὶ Εὐριπίδου, καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ ἀντιγραφῆς Μιχαὴλ Ἀποστολίου, τοῦ μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μεταναστευσάντος εἰς Ἰταλίαν.

Τῶν χειρογράφων τούτων ἡ ἀπώλεια θεωρεῖτο ἔκτοτε ὡς βεβηλία, ὅτε ἀνελπίζως ἀνεκάλυψεν αὐτὰ ὁ ἐν Ἀλλῇ βιβλιοθηκῇ διδάκτωρ Gebhardt, ὅστις καὶ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τῆς ἐξαφανισέως τῶν ὧς ἑπείτα. Τῷ 1620 ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀιδελεύργης ἐδάνεισε τὰ χειρόγραφα εἰς τὸν καθηγητὴν Ἐρασμον Σμῖθ ἐκ Βιττεμβέργης, ὅστις ἡσχολεῖτο εἰς μελέτην τοῦ Λυκαφρόνου καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν. Τῷ 1623, ἀλούσης τῆς Ἀιδελεύργης, ἡ βιβλιοθήκη αὐτῆς μετεκομίσθη εἰς Ῥώμην μεθ' ὧν τῶν χειρογράφων της, πλὴν ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶχον δοθῇ εἰς τὸν καθηγητὴν Σμῖθ. Οὗτος ἀποθνῆσκων ἐκληροδότησεν αὐτὰ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Βιττεμβέργης, ἐξ ἧς κατόπιν μετέβησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεμιναρίου τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ ἐκ ταύτης κατὰ τὸ 1862 εἰς τὴν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ἀλλῆς δι' ἀγορᾶς ἐνταῦθα δὲ ὁ διδάκτωρ Gebhardt, ἐξετάζων ἡμέραν τινὰ συλλογὴν ἑλληνικῶν χειρογράφων, ῥέοντιν καὶ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ταυτοτήτος των, οὕτω δὲ πρόνοιαν ἡμερῶν ἀπεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἰς ἣν ἀνήκον.

Κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ καθηγητοῦ Saint-Martins τὸ ἐν Πετρούπολει πανεπιστήμιον περιλαμβάνει κατὰ τὸ τρέχον ἔτος 1,825 φοιτητὰς καὶ 148 ἀνδρατάς, διανεμημένους εἰς τὰς ἀποφύρας σχολὰς. Ἐς ὅλων τῶν σχολῶν ἡ τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐπιστημῶν ἀριθμὲι τοὺς πλείονους φοιτητὰς, ἀνερχομένους εἰς 879· ἡ νομικὴ ἔχει 675, ἡ τῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας 223, ἡ δὲ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν 67.

Ἐκ τῶν 350,000 ρουβλίων, ἅτινα ἐδαπανήθησαν κατὰ τὸ 1880, τὸ Πανεπιστήμιον ἐχορήγησε 75,000 εἰς ὑποτροφίας καὶ βοηθήματα εἰς ἀπόρους φοιτητὰς. Πλὴν τούτων 221 φοιτητὰὶ συνετηροῦντο δι' ὑποτροφίῶν ὑπὸ ἰδιωτῶν παρεχομένων, καὶ 601 ἐφοίτησαν ἄνευ πληρωμῆς τῶν τεταγμένων διδάκτρων. Ἡ ἐκ τῶν ἑγγραφῶν τῶν πληρονότων φοιτητῶν εἰσπραξίς συνεποσώθη εἰς 55,000 ρουβλίων.

Τὰ πανεπιστήμια τῆς Ῥωσσίας φοιτῶνται ἰδίως ὑπὸ φοιτητῶν, ἀνηκόντων εἰς τὰς πτωχὰς τάξεις τοῦ λαοῦ. Ἐν Ῥωσίᾳ, ἀντιθέτως πρὸς ἄλλα ἔθνη τῆς Εὐρώπης, ἔνθα οἱ εἰς τὰ πανεπιστήμια φοιτῶντες ἀνήκουσι κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς εὐπορωτέρας καὶ σημαντικωτέρας οἰκογενείας, αἱ ἀνώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις ἐκπαιδεύουσι τὰ τέκνα των εἰς

εἰδικὰς σχολὰς, ὅποια εἶνε αἱ στρατιωτικαὶ, ἡ Σχολὴ τοῦ Δικαίου, τὸ Λύκειον κ. ἄ. Εἰς αὐτὰς ἵνα γείνη τις δεκτὸς πρέπει νὰ ἔχη πατέρα ἀνήκοντα εἰς τὴν τετάρτην τοῦλάχιστον τάξιν τῶν εὐγενῶν. Τὰ δὲ πανεπιστήμια εἶνε τρόπον τινὰ ἐγκαταλειμμένα εἰς τὰ τέκνα τῶν ἀπόρων τάξεων. Πολλοὶ τῶν εἰς αὐτὰ φοιτῶντων, πράττουσι τοῦτο ὅπως ἔχωσι τὰ μέσα τοῦ ζῆν τοῦτου δ' ἕνεκα αἱ ὑποτροφίαι, καίτοι ἄφθονοι οὗσαι, μόλις ἐπαρκοῦσιν εἰς τοὺς αἰτοῦντας. Μόλις τὸ δέκατον τῶν φοιτητῶν κέκτηται τὰ μέσα ὑπάρχεις ἀνεξαρτήτου, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ζῶσι δι' ὑποτροφίῶν, βοηθημάτων καὶ παραδόσεως.

Ἐσχάτως, γράφει ὁ «Αἰὼν», ἐγένετο ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς γαλλικῆς βουλῆς ἡ δοκιμὴ μηχανῆς φωνοστενογραφικῆς, δι' ἧς στενογραφεῖται ἡ ὁμιλία ἀκριβῶς καὶ τελειότερον ἢ διὰ τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἔχει σῶμα κλειδοκυμβάλου μετὰ λευκῶν καὶ μελανῶν πλῆκτρων, ὧν ἕκαστον ἀνταποκρίνεται καὶ εἰς ἰδιαιτέραν φωνήν· τὰ πλῆκτρα ταῦτα ὁ πρὸ αὐτῆς καθήμενος πλῆττει, ὡς ὁ παίζων κλειδοκύμβαλον, ἐκτυποῦνται δ' ἐπὶ ταινίας χάρτου, αὐτομάτως ἐκτυλισσομένης, ἡ ὁμιλία πλήρης καὶ τελεία, διὰ σημείων ἰδίων, ὧν ἡ μετάφρασις εἶνε ἐπίσης εὐκόλος, ὡς καὶ ἡ τῶν τηλεγραφικῶν σημείων. Τὸ ἐφεύρημα δὲν εἶνε νέον, διότι καὶ πρότερον ἐγένοντο τοιαῦτα ἀποπειραί, ἀλλ' εἶνε ἄλλων τῶν προηγηθέντων πλήρες, αἱ δὲ γινόμεναι δοκιμασίαι παρήγαγον ἄριστα ἀποτελέσματα· πρόκειται ἤδη νὰ ὑποστῇ βελτιώσει, ἀφίνες νὰ καταστήσωνιν αὐτὸ εὐχρηστον ἀμέσως ἐν ταῖς πολυπροσώποις συνελεύσεσιν.

Εἰς τὰς γενομένας δοκιμασίας παρέστη ὁ Γαμβέττας αὐτὸς, ὅστις ὑπεγόρευσε κείμενον ταχέως ἀναγινώσκων, καὶ ὁμίλησεν ἐπίσης ταχέως, καὶ τὸ ἐκτυπῶν δὲ καὶ ἡ ὁμιλία τοῦ ἐπιτυχῶς ἐστενογραφηθῆσαν· ἀλλ' ἠθέλησε συνάμα νὰ δοκιμάσῃ, ἔδω καὶ αἱ διακοπαὶ ἐπίσης δύνανται νὰ σημειῶνται ἀκριβῶς, ἐπὶ τούτῳ δὲ παρεκάλεσε τοὺς παρισταμένους ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων, τῶν γραμματέων καὶ ἄλλους βουλευτὰς νὰ τὸν διακόπσωσιν ὁμιλοῦντα· ἀλλ' ὡς συμβαίνει, ὅταν τις ἐκ προθέσεως θέλῃ νὰ πράξῃ τὴν ἀποπὴν ἡ ἐκρυβον, δυσκόλως οἱ παριστάμενοι ἐθροῦδουν καὶ διέκοπον. «Φαίνεται καλῶς», ἀνεφώνησε τότε ὁ Γαμβέττας, «οἱ δὲν εἴμεθα ἐν συνεδρίᾳ. Αἰσθάνομαι τὴν δυσκολίαν νὰ προκαλῶ τὰς διακοπὰς, ὅταν δυσκολίαν καὶ νὰ ἐμποδίζω ταύτας».

Ἀξία ἀναγνώσεως εἶνε ἡ κάτωθι στατιστικὴ τῶν ἐν Γερμανίᾳ δημοσιευθέντων βιβλίων ἀπὸ τοῦ 1877 ἕως τοῦ 1880. Ἐν ἔτει 1880 ἐδημοσιεύθησαν ἐν ὅλῳ 14,941 βιβλία (νέα καὶ νέα ἐκδόσεις), ἐν οἷς 300 χάρται. Τὸ 1880 ὑπερβαίνει τὸ 1879 κατὰ 762 νέα βιβλία. Τὸ 1879 ὑπερέχει τὸ 1878 κατὰ 267 βιβλία· τὸ 1878 ἐδημοσιεύθησαν 13 βιβλία ὀλιγώτερα τῶν τοῦ ἔτους 1877· ὥστε ἐν τοῖς ἔτεσι 1878—1880 ἐδημοσιεύθησαν 1016 ἔργα πλείονα τῶν τοῦ 1877, δηλ. 7 τοῖς $\frac{1}{10}$ ὑψίσαν. Ἐκ τῶν δημοσιευθέντων συγγραμμάτων 1557 εἶνε νομοπολιτικὰ, 1390 ἐπολογικά, 1950 παιδαγωγικά (τὰ πλείονα πάντων). Τετάρτην θέσιν κατ' ἀριθμὸν κατέχουσι τὰ τῶν καλῶν τεχνῶν, 1209. Βιβλία τοῦ λαοῦ ἔχουσι 657· τὰ φιλοσοφικὰ ἡλαττώθησαν κατὰ τὸ διὰστημα αὐτὸ ἀπὸ 163 εἰς 125, τὰ ποιητικὰ ἐπίσης ἀπὸ 507 εἰς 423, καὶ οἱ πίνακες ἀπὸ 336 εἰς 301. Ἱατρικὰ ἔργα τῷ 1880 ἐδημοσιεύθησαν 790· φυσικὰ 787· φιλολογίας ἐλαττώσας 496· ἀρχαιολογικὰ (κλασσικὰ καὶ σημιτικά) 533· νέων γλωσσῶν καὶ γερμανικῆς φιλολογίας 506· ἱστορικὰ 752· γεωγραφικὰ 356· μαθηματικοαστρονομικὰ 201· στρατιωτικὰ 353· ἐμπορίας καὶ βιομηχανίας 585· ναυτικῆς, οἰκοδομικῆς, μηχανικῆς καὶ ἀστρονομίας 433· καλλιτεχνικά καὶ στενογραφικά 627· τέλος μασσωνικά 20.

Τὸ χλωροφόρμιον, τὸ ὁποῖον σὺν ταῖς ὠφελείαις, ἀς τῇ ἐπιστήμῃ προσήνεγκεν, ἐπέφερε καὶ πολλὰς βλάβας, εὖρε τελευταῖον ἀνταγωνιστὰς δύο ἄλλα φάρμακα, τὰ ὅποια ἴσως παραγωνίσωσιν αὐτὸ. Τὰ ἀναισθητικὰ ταῦτα τελευταίως ἐφευρεθέντα οὐδένα ἐνέχουσι κατὰ τὴν χρῆσιν κίνδυνον. Ὁ ὠρηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Φένης Δρ. Tauber μετεχειρίσθη ἐπὶ ζῶων, ὁρμηθεὶς ἐκ θεωρητικῶν λόγων, καὶ ἀπέδειξεν ἐκ πειραμάτων τὴν ναρκωτικὴν ἐνέργειαν τῶν νέων τούτων οὐσιῶν, αἵτινες ὀνομάζονται μεθυλχλωροφόρμιον καὶ μονοχλωρίδιον ἢ χλωρίδιον τῆς μεθυλίνης. Ὁ σφυγμὸς καὶ ἡ ἀναπνοὴ παρὰ τοῖς ναρκωθεῖσι ζώοις δεικνύουν μικράν